ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

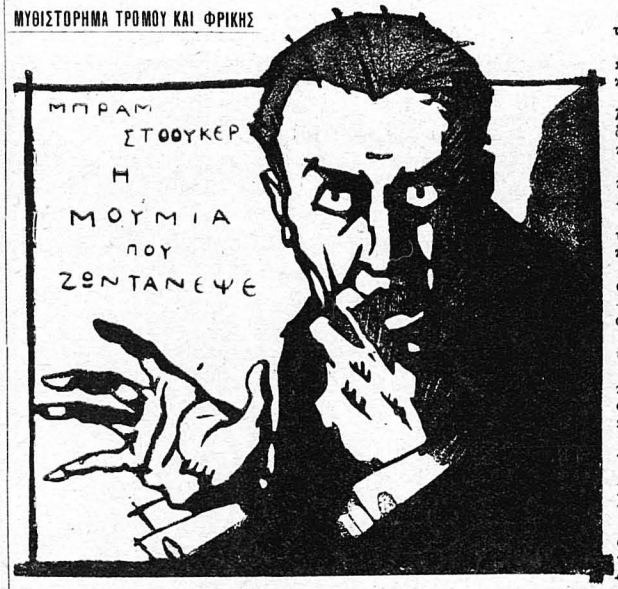

Περίληψις προηγουμένων

Ὁ Δικηγόρος Μέλκομ Ρόζ μιὰ νύκτα ἀργά, εἰδοποιεῖται ἀπὸ τὴν φίλην του δεσποινίδα Μαργαρίτα Τρελόνου ὅτι ὁ πατέρας της εὑρέθη εἰς τὸ δωμάτιόν του τραυματισμένος μυστηριωδῶς εἰς τὴν χεῖρα Σπεύδει εἰς τὸ μέγαρον τῆς μὶς Τρελόνου ὅπου συναντᾷ καὶ τὸν ντέτεκτιβ Ντόου, φημισμένον διὰ τὴν διορατικότητά του καὶ τὴν εὐφυΐαν του, ὅστις χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ἀρχίζει τὰς ἐνεργείας του. Τὸ μυστήριον ὅμως δὲν διαφωτίζεται. Ὁ κ. Τρελόνου βρίσκεται ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ τραυματισμοῦ του βυθισμένος σ'ἕνα παράδοξο λήθαργο, ἐντελῶς ἀνεξήγητον καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἐπιστήμη. Τί ἔχει συμβεῖ ; Τὸ μυστήριο περιπλέκεται καὶ σκοτίζεται περισσότερο ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀνευρέσεως μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Τρελόνου, μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἀπευθυνομένης στὴν μὶς Μαργαρίτα, ἀποδεικνύεται πῶς ὁ πατέρας της κινδυνεύει κάποιο μυστηριῶδη κίνδυνο. Μυστηριώδεις κι' ἀνεξήγητες εἶνε ἐπίσης καὶ αἱ συστάσεις ποὺ κάνει ἐγγράφως στὴν κόρη του ἐν περιπτώσει τοῦ συνέβαινε κανένα ἀπρόοπτο... Τί θέλουν νὰ ποῦν ὅλα αὐτά ; Κανεὶς δὲν ξέρει. Ὅλοι βαδίζουν στὸ σκότος τοῦ μυστηρίου, ἑνὸς μυστηρίου τρομακτικοῦ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναί ! Εἶνε ἡ μούμια ἑνὸς γάτου, ἐπανέλαβε. Καὶ ἑνὸς ὡραιοτάτου γάτου μάλιστα. Θὰ ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ἀγαπητὸς σὲ κάποιο σημαῖνον πρόσωπο πρὸ χιλιάδων ἐτῶν,ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἐτύγχανε τῆς τιμῆς τῆς βαλσαμώσεως. Κυττάξτε μάλιστα. Εἶναι ζωγραφισμένος ἀπαράλλαχτα σὰν ἀνθρώπινη μούμια. Ἴσως νὰ ψόφησε πρὸ πέντε ἢ ἕξη χιλιάδων ἐτῶν. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ κάμω ἕνα πείραμα μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς γάτους, τὸν ζωντανὸ καὶ τὸν βαλσαμωμένο. Ἐπιτρέπετε, μίς;

Ἡ Μαργαρίτα ἐδίσασε ν' ἀπαντήσῃ.

— Βεβαίως, μπορεῖτε νὰ ἐπιχειρήσετε ὅτι θέλετε, καὶ ὅτι νομίζετε ὀρθὸ καὶ φρόνιμο, ἐπὶ τέλους. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ πειραχθῇ ὁ καϋμένος ὁ Σύλβιο....

Ὁ γιατρὸς ἐμειδίασε :

— Ὤ ! Ὁ Σύλβιο δὲν ἔχει νὰ πάθει τίποτε. Μᾶλλον αὐτὸν ἐδῶ πρέπει νὰ οἰκτείρουμε....

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Πιθανῶς νὰ τὸν δαγκάσῃ ὁ Σύλβιο καὶ αὐτὸς δὲν θὰ μπορέσῃ, φυσικά, ν' ἀμυνθῇ...

Ὁ Σύλβιο τοποθετηθεὶς ἐμπρὸς στὴν μούμια γιαούρισεν ἄγρια καὶ ρίχτηκε ἐπάνω της. Θὰ τὴν ξέσχιζε ἂν δὲν τὸν κρατοῦσαν.

— Τί σημαίνει πάλιν αὐτό ; ρώτησεν ὁ γιατρός.

Δὲν ἤξευρα, πράγματι, τί ν' ἀπαντήσω.

Ὁ Ντόου ἐπίσης σιωποῦσε κτυπᾶζοντας περίεργα τὴν μούμια....

— Ἐπὶ τέλους, ἂς ἀποσυρθοῦμε ν' ἀναπαυθοῦμε, εἶπεν ὁ γιατρός. Αὔριο πλέον θὰ προσπαθήσωμεν ἐκ νέου νὰ διαφωτίσουμε τὸ μυστήριο αὐτό. Ἴσως ξυπνήσῃ καὶ ὁ κ. Τρελόνου ἀπ' τὸν παράδοξον αὐτὸν λήθαργό του.

Κανονίσαμε πρὶν πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε τὰ τῆς φρουρήσεως τοῦ τραυματίου, ὅπως ὑπεδείκνυε ὁ ἴδιος στὴν ἐπιστολή του καὶ καληνυχτίσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἐπήγαινα στὸ δωμάτιό μου μὲ τὸ κεφάλι γεμᾶτο σκέψεις. Περνῶντας ἀπὸ ἕνα διάδρομο ἔρριχνα ἀσυνειδήτως βλέμματα στὰς περιφήμους αἰγυπτιακὰς ἀρχαιότητας ποὺ εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ ὁ κ. Τρελόνου. Πραγματικὰ τὸ σπίτι του ἦταν ἕνα ὁλόκληρο μουσεῖο, ἕνα μουσεῖο αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων.

Μούμιες ἀνθρώπων καὶ ζώων ἦσαν τοποθετημέναι ἐκεῖ,κομψοτεχνήματα καὶ ὅπλα....

Ὅταν ἔφθασα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου καὶ γύρισα τὸ πόμολο, ἀφηρημένος καθὼς ἤμουν, μοῦ φάνηκε πῶς κάποιος τὸ κρατοῦσε ἀπὸ μέσα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ συνέλθω.

Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πῶς θὰ ἦταν καμιὰ ὑπηρέτρια ἢ πῶς ἔκαμα λάθος στὸ δωμάτιο. Κύτταξα ὅμως καλύτερα καὶ βεβαιώθηκα πῶς δὲν εἶχα πέσει ἔξω. Βρισκόμουν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ γύρισα πάλιν ἀποτόμως τὸ πόμολο.

Τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε χωρὶς ἀντίστασι. Ἐμπῆκα μέσα καὶ κύτταξα γύρω μου νὰ δῶ ποιός εἶναι, ἀλλὰ δὲν εἶδα κανένα. Αὐτὸ μὲ κατέπληξε....

Εἶχα αἰσθανθῆ καλὰ νὰ κρατοῦν τὸ πόμολο ἀπὸ μέσα. Ἐκύτταξα κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες, μὰ δὲν διέκρινα τίποτε τὸ ὕποπτο.

Δὲν ἤξευρα τί νὰ πῶ. Ἐκάθησα στὸ κρεββάτι μου καὶ σκεφτόμουν, ὡς ποὺ τὰ βλέφαρά μου ἐβάρυναν.

Στὸ μέγαρο εἶχε ἁπλωθῆ πειὰ ἡσυχία. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν...

Ἐγδύθηκα κ' ἔπεσα στὸ κρεββάτι, δὲν ἄργησε δὲ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, κουρασμένος ὅπως ἤμουν.

Κοιμόμουν βαθειά, ὅπως κοιμᾶται κανεὶς ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἡμέρα κόπων καὶ συγκινήσεων, ὅταν τινάχτηκα ἔξαφνα ἐπάνω. Τί εἶχε συμβεῖ ; Νόμισα πῶς κάποιος σιγοπατοῦσε πλάϊ στὸ κρεββάτι μου, πῶς κάποιο χέρι ἄγγιξε ἀπάνω μου...

Συνέβησαν αὐτὰ στὴν πραγματικότητα ; Εἶχα ἀπατηθῆ ; Ἀλλὰ τότε πῶς ξύπνησα ;....

Σκέφτηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τρέξω στὸ δωμάτιο τοῦ Ντόου. Κρατήθηκα ὅμως στὴν σκέψι, ὅτι μποροῦσε νὰ μὲ πάρῃ γιὰ δειλὸ ἢ γιὰ εὐφάνταστο.

Ξανασηκώθηκα, πάντως, ἔκλεισα τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα μὲ τὸν σύρτη καὶ ἐρεύνησα παντοῦ. Βεβαιώθηκα ἔτσι πῶς μέσα στὸ δωμάτιο δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἀπὸ μένα καὶ ξανάπεσα στὸ κρεββάτι μου ἀποφασισμένος νὰ κοιμηθῶ καὶ ν' ἀνακτήσω τὰς δυνάμεις μου αἱ ὁποῖες μοῦ ἐχρειάζοντο τόσο στὴν περίστασι ποὺ βρισκόμαστε.

Ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε νὰ ρθῇ γλυκὸς καὶ βαθύς. Θὰ κοιμόμουν μιὰ ἢ μιάμισι ὥρα συνεχῶς, αὐτὴ τὴν φορά, ὅταν ξανάνοιξα κάποιον νὰ βηματίζῃ σιγὰ μέσα στὸ δωμάτιό μου.

Αὐτὴ τὴ φορὰ συγκρατήθηκα. Ἔμεινα γυρισμένος πρὸς τὸν τοῖχο, ὅπως βρισκόμουν, δὲν μποροῦσα, βέβαια, νὰ βλέπω μὰ ἄκουγα καθαρά.

Ἄκουγα τοὺς ἴδιους βηματισμούς, σιγανούς, ἐλαφρεῖς, σὰν κάποιος νἄψαχνε νὰ βρῇ κάτι μέσα στὴν κάμαρη. Ἀπὸ τὸ τρόπο τῶν βηματισμῶν ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ βρισκόταν στὸ δωμάτιό μου ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτὸ κι' ἐλαφρό. Δὲν ἤσαν βηματισμοὶ ἀνδρὸς ἢ προσώπου σωματώδους. Ἐπίσης ἄκουσα κάτι σὰν θρόϊσμα ὑφάσματος, ἀπόδειξι πῶς τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἢ ἦταν γυναῖκα ἢ ἦταν ντυμένο ἀλλόκοτα....

Ὅταν συνεπλήρωσα τὰς ἐντυπώσεις μου αὐτὰ ἀπεφάσισα νὰ γυρίσω καὶ νὰ δῶ. Ἐσχεδίασα καταλεπτῶς τὰ τῆς ἐπιθέσεως. Ἔβαλα τὸ χέρι μου κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο, ἐπῆρα τὸ πιστόλι μου καὶ ἐντελῶς ἀπότομα καὶ γρήγορα, ἐστράφην πάνω τὸ κρεββάτι μου καὶ πήδησα κάτω, ἕτοιμος νὰ πυροβυλήσω...

Ὅπως τὰ εἶχα ὑπολογίσει τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ βρεθῶ πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν ἄγνωστο ἢ τὴν ἄγνωστο ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ κάμῃ βῆμα.

Ἐν τούτοις δὲν εἶδα τίποτε, δὲν διέκρινα τίποτε, τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο. Ἑτοιμαζόμουν νὰ σκύψω κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὅταν ἄκουσα πάλι ὀπίσω μου τὸ περίεργο ἐκεῖνο θρόϊσμα. Ἐγύρισα πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ἐπρόφθασα νὰ δῶ κάτι ὄμοιο μὲ σκιὰ ποὺ ἔφευγε ἔξω, κάτι ἀπροσδιορίστου σχήματος, κάτι μοῦμοιαζε μ' ἄνθρωπο ποὺ φορεῖ μακρὺν μανδύα, κάτι ποῦμοιαζε μὲ μεγάλο, ὑπερφυσικὸ πουλί, μ' ἀνοιχτὲς φτεροῦγες !

Ὅλα αὐτὰ διήρκεσαν ἕνα-δύο δευτερόλεπτα. Ὅταν ἐπλησίασα στὸ παράθυρο καὶ κύτταξα ἔξω δὲν διέκρινα πλέον ἀπολύτως τίποτε. Ἡ νύχτα ἦταν ἥσυχη, τ' ἀστέρια τρεμόσβηναν στὸν οὐρανό, ἐλαφρὸ ἀεράκι ἐσάλευε τοὺς κλώνους τῶν δένδρων....

Ξαναερεύνησα τὸ δωμάτιο. Δὲν ἀνεκάλυψα ὅμως ἀπολύτως τίποτε. Καὶ τότε πλέον ξαγρυπνισμένος, ταραγμένος, ἀνήσυχος, ἄναψα τὸ φῶς, ἐκάθησα σὲ μιὰ πολτρόνα κι' ἄρχισα νὰ σκέπτομαι.

Ὁ μυστηριώδης τραυματισμὸς καὶ ὁ λήθαργος τοῦ κ. Τρελόνου δὲν μὲ εἶχαν ἀνησυχήσει ἐξαιρετικὰ μέχρι τῆς στιγμῆς. Ἔλπιζα ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα, ὅσον μυστηριώδη καὶ ἂν ἦσαν, θὰ ὀφείλοντο εἰς μίαν ἐντελῶς φυσικὴν αἰτίαν καὶ θὰ ἐξηγοῦντο πολὺ γρήγορα,φυσικώτατα. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς νυκτὸς αὐτῆς, ποὺ συνέβησαν σ' ἐμένα τὸν ἴδιο, τὰ εἶχα χάσει κεριολεκτικῶς, δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω.

Σὰν μορφωμένος ἄνθρωπος δὲν ἐπίστευα στὴν ὕπαρξι ὑπερφυσικῶν φαινομένων. Εἶχα ἀκράδαντο πεποίθησι πῶς καὶ τὰ πλέον σκοτεινὰ καὶ μυστηριώδη γεγονότα προήρχοντο πάντοτε ἀπὸ μιὰ φυσικὴ αἰτία... Ὅλες αὐτὲς αἱ πεποιθήσεις μου κατέρρευσαν ἀπὸ τῆς νυκτὸς αὐτῆς. Τὸ μυστήριο μ' ἐπεριεκύκλωνε πλέον, βρισκόμουν μέσα σὲ βαθὺ σκότος. Οὔτε ὁ τραυματισμὸς τοῦ κ. Τρελόνου, οὔτε ὁ λήθαργός του ὀφείλοντο πλέον εἰς φυσικὰς αἰτίας. Κάτι τὸ ἀόρατον, τὸ τρομερόν, τὸ ἀπαίσιον ἔπλανᾶτο μέσα εἰς τὸ μέγαρον...

IIII

Μιὰ πιστολιὰ ἐναντίον ἀοράτου ἐχθροῦ

Δὲν ἐκοιμήθηκα ἕως τὸ πρωΐ.

Ἔμεινα ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι μου καὶ σκεπτόμουν ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα χωρὶς νὰ βρίσκω μιὰ ἐξήγησι. Ἐσκέφθηκα νὰ

μὴ κάμω λόγον γιὰ ὅλα αὐτὰ στὴν μὶς Μαργαρίτα. Γιατὶ νὰ τὴν τρομάξω ; Ὅταν θὰ ἦταν καιρὸς θὰ τῆς τὰ ἐλέγαμε ὅλα. Ἤμουν ὅμως ἀποφασισμένος νὰ ἀφηγηθῶ τὰ πάντα λεπτομερῶς στὸν Ντόου καὶ στὸν γιατρό.

Τί θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ κάμῃ καὶ ὁ Ντόου ἐναντίον τοιούτων ἐχθρῶν ; Ἦταν ἔξυπνος καὶ δραστήριος ἀστυνομικός, ἀλλὰ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ὅλη του ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ δραστηριότης θὰ συνετρίβοντο πρὸ τοῦ ἀοράτου καὶ παντοδυνάμου.

Μία ἐλπὶς μᾶς ἀπέμενε μόνον.

Νὰ ξυπνήσῃ ὁ κ. Τρελόνυ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγήσῃ αὐτός. Θὰ ἐδέχετο ὅμως νὰ μιλήσῃ ; Μήπως δὲν ἐγνώριζε πῶς θὰ τοῦ ἐπετίθεντο, πῶς θὰ τοῦ ἔκαμναν κακό, πῶς θὰ τὸν ἐσκότωναν ἴσως ; Καὶ ὅμως δὲν θέλησε νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτε.

Εἶχε λόγους, φαίνεται, νὰ κρύβῃ τὸ μυστικό του, παρὰ τοὺς τρομεροὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχε.

Ὅταν σηκώθηκα τὸ πρωΐ, ἐντύθηκα καὶ κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη, εἶδα πῶς ἤμουν τρομερὰ χλωμός. Ἡ ἀγρυπνία καὶ ἡ ἀνησυχία γιὰ ὅτι συνέβαινε γύρω μου μοῦ εἶχαν κλονίσει τὸ νευρικὸ σύστημα. Ὅταν βγῆκα ἔξω συνήντησα πρῶτα τὸν Ντόου. Ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν κατάστασί μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Εἶσθε τρομερὰ χλωμὸς κ. Ρόζ ! Μήπως περάσατε ἄσχημα τὴ νύχτα σας ;

Τὸν ἐπῆρα ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ ἐξιστόρησα τί μοῦ συνέβη τὴ νύχτα. Ὁ ἀστυνομικός, πρακτικὸ πνεῦμα ὅπως ἦταν, δυσκολεύτηκε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψῃ στὰ λόγια μου :

— Μήπως ἡ ταραχή σας σᾶς ἔκαμε νὰ δῆτε πράγματα ποὺ δὲν ὑπῆρχαν στὴν πραγματικότητα ; μὲ ρώτησε μὲ στενοχωρίαν, φοβούμενος μήπως μὲ προσβάλῃ.

Ἐχαμογέλασα πικρὰ καὶ ἀπάντησα :

— Ἔχετε δίκηο νὰ σχηματίζετε τέτοιες ὑποθέσεις. Δὲν θυμώνω μαζύ σας, κἄθε ἄλλο. Κι' ἐγὼ θὰ ἐδίσταζα νὰ τὰ πιστέψω ὅλα αὐτά. Κάνω ἁπλῶς ὑπομονὴ γιατὶ εἶμαι βέβαιος πῶς σήμερα αὔριο θὰ πεισθῆτε καὶ σεῖς πῶς κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συμβαίνει στὴν περίστασι αὐτή, κάτι τὸ ὑπερφυσικό.

Ὁ Ντόου μετάνοιωσε γιατὶ δείχτηκε ἐπιφυλακτικὸς καὶ μοῦ εἶπε σφίγγοντάς μου τὸ χέρι :

— Ἔχετε δίκηο, κ. Ρόζ. Ἡ δυσπιστία μου ἦταν ἐντελῶς παράλογη. Σᾶς πιστεύω. Σᾶς πιστεύω, ἂν καὶ πρώτη φορὰ βρίσκομαι πρὸ τοιούτων γεγονότων. Ἐλπίζω ὅμως νὰ διαφωτίσουμε τὸ μυστήριο ὧς τὸ τέλος. Πρέπει !...

Συνεννοήθημεν νὰ μὴ νεῖποῦμε τίποτε στὴν μὶς Μαργαρίτα καὶ ἐμπήκαμε στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Τρελόνυ, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο ἐξακολουθητικῶς.

Τὴν φορὰ αὐτὴ ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὸ δωμάτιο αὐτὸ μὲ περισσότερη προσοχή. Σκέψεις παρόξενες περνοῦσαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου.

Τὸ δωμάτιο καὶ ὅτι ὑπῆρχε μέσα προκαλοῦσε στὸν καθένα περίεργα συναισθήματα καὶ παράξενες ὑποψίες. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ τόσα πολλὰ καὶ ἀρχαῖα ἀντικείμενα, ὥστε μετέφεραν κανένα σ' ἄλλους καιροὺς, σ' ἄλλες ἐποχές, πολὺ μακρυνές. Παλιὰ ἀρώματα βαλσαμώσεων γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὴν μυρωδιά τους. Ἡ μούμιες σοῦ ὑμίζαν τὴν Αἴγυπτο, καὶ τὸν θάνατο! Ἦταν μισοσκότεινα ἐκεῖ μέσα καὶ τὸ ἡμίφως αὐτό, γέμιζε τὴν καρδιὰ μελαγχολία. Γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο δωμάτιο, ποὺ ἦταν ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ κ. Τρελόνυ, ὑπῆρχαν τόσα ἀντικείμενα ἀκατάλληλα γιὰ ἕνα διαμέρισμα ὕπνου ; Ἡ γωνίες τοῦ δωματίου ἦταν σκοτεινὲς καὶ τὸ σκότος αὐτὸ γέμιζε τὴν ψυχὴ μὲ φόβο. Τὸ περιβάλλον ἐνέπνεε, ἐπαναλαμβάνω τὴν ἰδέα τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ θανάτου. Ἕνας ἀόριστος φόβος ἔσφιξε τὴν καρδιά μου. Καὶ ἡ γλυκειὰ ἀκόμη παρουσία τῆς Μαργαρίτας δὲν κατόρθωνε νὰ διασκεδάσῃ τὶς πένθιμες σκέψεις μου. Ἔννοιωσα κάποια ἀνακούφισι ὅταν εἶδα τὴν μὶς Κένεδυ νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ παρουσία τῆς πεπειραμένης αὐτῆς γυναίκας, ἔδινε θάρρος σ' ὅλους μέσα στὸ μέγαρον, στὴν περίστασι ποὺ βρισκόμαστε. Ἡ μὶς Κένεδυ φαινόταν ἰδιαιτέρως ἔξυπνη καὶ ἄξια γυναίκα. Ἄρχισαν νὰ μιλοῦν πλάϊ μου καὶ σιγὰ-σιγὰ συνερχόμουν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρίσκοταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του, βυθισμένος στὸν λήθαργό του, δὲν μὲ παρατράμαζε πειά, ἔγινε πάλι γιὰ μένα ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔπασχε, καὶ τὰ φαντάσματα τοῦ παρελθόντος πέταξαν μακρυά. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μ' ἐνοχλῇ ἦταν τὸ βαρὺ Αἰγυπτιακὸν ἄρωμα τῶν μουμιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιοτήτων, ποὺ δηλητηρίαζε τὴν ἀτμόσφαιρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΠΕΣΑ - ΜΠΕΣΑ

Ἡ Ντίτα, ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ Πιέρου Γκιάτα τοῦ πλούσιου χωριανοῦ μας, τοῦ κάκου πρόσμενε τὸν ἀγαπημένον της Γκιέργκη ἐκεῖνο τὸ ἀπόγιομα.

— Περίεργο, ψιθύρισε, πῶς δὲν φάνηκεν ἀκόμα ; Μήπως τοῦ στάθηκε τίποτε ; Κ' ἐκεῖνες οἱ πιστολὲς ποὺ ἀκουστήκανε ;

Κύτταξε μιὰ ματιὰ ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ δάσους, καὶ σὰν δὲν τὸν εἶδε νὰ φανῆ πουθενὰ ξεκίνησε νὰ φύγῃ. Ὁ ἥλιος εἶχε πειὰ βασιλέψει.

-- Ἄργησε πολύ, ψιθύρισε. Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πῶς μιὰ φοβερὴ ἀνησυχία, ἕνας καρδιολιγωτικὸς φόβος τὴν εἶχε πιάσει, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ τὸ ξέρῃ τὸ γιατί. Ἴσως γιατὶ δὲν εἶδε τὸν ἀγαπημένο της Γκιέργκη. Τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὴ λάτρευε. Ἔκαναν οἱ δυό τους ἕνα πολὺ ταιριασμένο ἐρωτικὸ ζευγάρι. Μιὰ μέρα εἶχαν δώσῃ τὸν πρῶτο ὅρκο τῆς ἀγάπης καὶ τὸν κράτησαν πιστά : «Θὰ μ' ἀγαπᾶς, Ντίτα μου ;» —«Ναὶ καὶ πέρ' ἀπ' τὸν τάφο ἀκόμα !» —«Μπέσα ;» —«Μπέσα—μπέσα !»

Κι' ἐκεῖ στὸ δάσος ὅπου πρωταγαπηθήκαν, ἐκεῖ κάθε μέρα ἀνανέωναν τὸν ὅρκο τους μ' ἕνα ἀτέλειωτο θερμὸ φιλί.

Περίεργο ὅμως, κεῖνο τὸ ἀπόγιομα ὁ Γκιέργκης δὲν φάνηκε. Μήπως γίνηκε κανένα κακὸ στὸ χωριό ; Κάτι πιστολιὲς εἶχε ἀκούσῃ ἡ Ντίτα, χωρὶς ὅμως νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴν ἀρχή. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ τώρα ἀνησυχοῦσε. Ἡ ὥρα ἤτεν περασμένη. Θὰ τὴν περίμεναν σπίτι της, ὁ γέρος πατέρας της κι' ὁ ἀγαπημένος ἀδερφός της Λέκας κι' ἔτρεχε σαν ζαρκάδι. Εἶχε κοντοζυγώσει πειὰ στὸ σπίτι της, ὅταν ἄκουσε φωνὲς καὶ κλάμματα. Μιὰ τρεμοῦλα τράνταξε τὸ κορμί της.

— Κακὸ γίνεται σπίτι μου, μονολόγησε κι' ὥρμησε μέσα.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ διαβῇ τὸ κατώφλι. Ἀντίκρυσε κάτι ποὺ τῆς πάγωσε τὸ αἷμα καὶ ξαπλώθηκε κάτω ξερή. Ὅταν συνῆρθε πειὰ δὲν ἤξερε τὶ νὰ πιστέψει. Ὄνειρο ἦταν ἢ ἀλήθεια κεῖνο ποῦδε ; Ἔκαμε ξανὰ λίγα βήματα πρὸς τὸ σπίτι καὶ εἶδε πάλι τὸ σπαρακτικὸ τὸ θέαμα καὶ κέρωσε ! Ὁ πατέρας κι' ὁ ἀδερφός της κοίτονταν νεκροί !

Τὴ Ντίτα τὴν ἔπνιξε τὸ κλάμα. Οὔρλιαζε καὶ στηθοδέρνοταν. Πλάϊ της ἡ γρηᾶ ἡ μάνα της τραβοῦσε τὰ ἄσπρα της μαλλιά, κι' ἄλλες ἀκόμα γυναῖκες ἦσαν μαζευμένες ἐκεῖ κι' ἔσκουζαν. Ἄξαφνα ἕνα χέρι ἄρπαξε τὴ Ντίτα ἀπ' τὸν ὦμο. Ἦταν ἡ μάνα της.

— Φτάνει ! τῆς εἶπε. Δὲν θὰ τοὺς ἀναστήσῃς μὲ τὰ κλάμματα.

Ἡ Ντίτα τὴν κοίταξε σιωπῶντας. Τὸ πρόσωπο τῆς μάνας της εἶχε παρῃ μία φοβερὴ ἔκφρασι, τὰ μάτια της ἦσαν ἄγρια, τὰ μαλλιά σηκωμένα ἀπάνου.

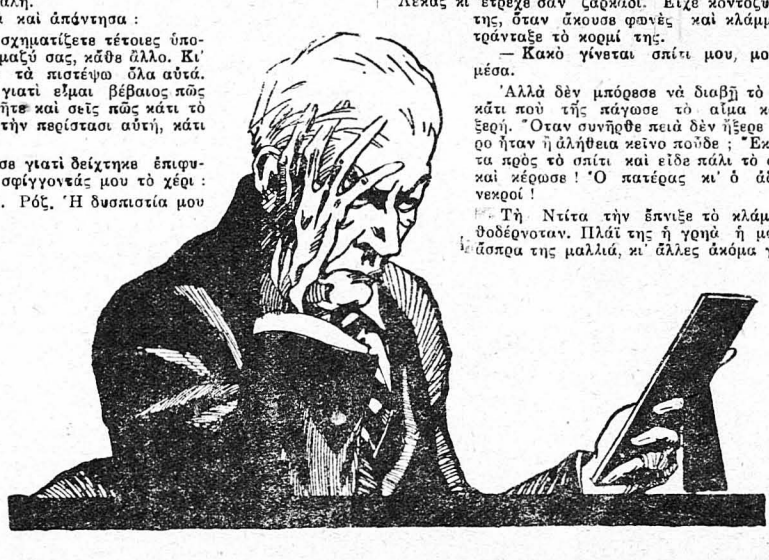

Κοιτάχθηκα στὸν καθρέφτη καὶ εἶδα πῶς εἶμουν πολὺ χλωμός.

— Μᾶς τοὺς φάγανε ἄπιστα ! τῆς ξανάπε. Μᾶς ἔσβυσαν τὸ τζάκι μας. Μᾶς ντρόπιασαν. Τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε ζητάει ἐκδίκησι, τὸ αἷμα σκούζει, θέλει κι' ἄλλο αἷμα. Μὰ ποιὸς θὰ τοὺς ἐκδικηθεῖ πειὰ ποῦμαστε γυναῖκες ;

Ἡ Ντίτα ἔπαψε νὰ κλαίῃ. Μιὰ καραμπίνα ἦταν κρεμασμένη στὸν τοῖχο, τὴν ἄρπαξε, τὴν ἀπίθωσε ἀπάνω στοὺς σκοτωμένους κι' ὡρκίστηκε νὰ πάρῃ τὸ αἷμα πίσω :—«Μπέσα ! Μπέσα !»

Πόσο σπαράχτηκε ὅμως ἡ καρδιά της σὰν ἔμαθε πῶς ὁ φονηᾶς τῶν δικῶν της ἦταν ὁ πατέρας τοῦ ἀγαπημένου της τοῦ Γκιέργκη, ὁ Κὸλ Σκάμπης ! Ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυό, τὸν πατέρα ἢ τὸ γυιό, τῶχε ὁρκιστεῖ.

Μιὰ μέρα εἶδε τὸν Γκιέργκη στὸ δάσος καὶ τὸν πλησίασε. Ἤσαν κ' οἱ δυὸ πολὺ χλωμοί.

— Ἄκουσε, τοῦπε ἀπότομα. Ἔδωσα τὴ μπέσα νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς δικούς μου. Φυλάξου !

Πολὺν καιρὸν ὕστερα δὲν εἶδε πουθενὰ τὸν Γκιέργκη. Τέλος μιὰ βραδυὰ τὸν ἀντίκρυσε μακρυά, στὸ δάσος. Ἄρπαξε τὴν καραμπίνα της καὶ προχώρησε. Πλησίασε σ' ἕνα δέντρο. Ἦταν ἐκεῖνο ποῦ πρωταγαπηθήκανε. Στάθηκε καὶ τὸν σημάδεψε. Αὐτὸς ἔδειξε πῶς δὲν τὴν εἶδε. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε καὶ ὁ Γκιέργκης σωριάστηκε κατὰ γῆς χτυπημένος ! Ἡ Ντίτα ἔτρεξε κοντά του. Αὐτὸς τὴν εἶδε μὲ τὰ σβυσμένα μάτια του καὶ τῆς ψιθύρισε ψυχομαχῶντας :

— Ξέχασες τὴ μπέσα τῆς ἀγάπης μας, Ντίτα ;

—Ὄχι, μούγγρισε αὐτή, ἡ Ντίτα δὲν ξεχνάει ποτέ. Καὶ ἐνῷ γονάτιζε μπροστά του, βύθισε ἕνα μαχαῖρι στὰ στήθη της !...

Τ. Σιέτρος